

КО У ЧУДА ВЕРУЈЕ, ЧУДА СТВАРА

Да бих га растеретила свакидашњице, позајмила сам оцу (добро, више му тутнула у руке) књигу која је говорила о начелима успеха. Почињала је одлуком убогог кадилара да постане трговац и обогати се. Поента није била материјално богатство као циљ, већ пут до успеха. Камилар је ишао од врата до врата покушавајући да прода хаљину. „Ех“, рече тата,, и ја сам некад покушавао да продам јефтине сокове и маштао о богатству“. Изгледа да је успео да се поистовети с ликом.

Привлачних паковања и неприродних боја, инстант сокови били су идеални за продају у време немаштине. Међутим ствари врло ретко испадну баш онако како их замислите. Пре него што је и посао кренуо, рачунао је колико ће зарадити. Трговци нису желели да плаћају, рекли би: „Може, ал' да ти платим следећег месеца.“ Иако је имао двадесет и шест (или можда седам) година, није био толико наиван да се увлачи у вересију. „Тек кад продаш робу и наплатиш, онда можеш да рачунаш да л' си нешто зарадио“, признао ми је почетничку грешку.

...На почетку писар и мастиљар код локалног матичара, прадеда је касније због прецизног рачуна и клин рукописа заслужио посао обрачунског службеника у руднику антимона. Након затварања рудника водио је продавницу при земљорадничкој задрузи, да би напослетку прешао у Чачак на место пословође у самопослузи. Захваљујући прадедином познанству са Миланом, угледним, племенитим човеком и имућним трговцем, отац је успео да прода једно паковање сокова, а Милан му је одмах платио. Кад је наук и школа, и утеха је успех.

***

Десетак година пре, Милан се забављао са Перуном, стаситом Црногорком, лепотицом и рукометашицом. Пуни младалачке, неискварене енергије која још није била стављена на пробу, жељни живота и љубави, обожавали су једно друго. Перуна се једном задржала у граду да би Милану купила поклон за рођендан. Закаснивши на уобичајен аутобус, села је у други, безбрижно се труцкала ка кући и прелазећи преко пруге, на индустријском колосеку који је водио за фабрику „Слобода“, једини је возач аутобуса трагично превидео читав воз. Перуна је, заједно са свим путницима, погледала смрти у очи. Шкрипа шина покушала је да заустави време. Гуме зашишташе на зауставном трагу, а ваздух се претвори у прасак помахниталих варница. Аутобус би скрцан попут пуне љуске лешника. Перунин отац радио је на градилишту у близини места трагедије, и слутећи зло, избеумљен поче дизати вагон што је преклопио аутобус.

Смрт веренице можда никад неће прежалити, али за Милана то није био изговор да остане да живи у прошлости. Милан је наставио даље. Испрва живот није примећивао. Осећао је неку врсту ината према судбини која га није штедела, а можда и дуг према свима који су га волели. Живот окупира, лечи и захтева. Касно се оженио, али га то није спречило да заснује породицу и одржи успешну трговину. Снежана је била мајка Милановим синовима и жена која ће морати да пркоси животу и сачува оно што је Милан оставио. Излазивши са споредног пута на

главну, прометнију саобраћајницу, недовољно пажљив, Милан је погинуо на скоро истом месту где је пре толико година погинула вољена Перуна.

***

Опет нешто након њега, бахати син незаслуженим и скупим колима залетео се у продавницу која је припадала покојном Милану. Возач је остао жив, а продавница је растурена.

Породица, прекаљена искушењима, опет је почела изнова. Трговину су обновили. Чак и у несрећним околностима видели су прилику за напредак. Величанствена непотрошива животна виталност објашњење је за сциле и харбиде у коренима сваког од нас. Слава им!

Сунчица Росић
I разред
ITHS – Средња школа за информационе технологије
Београд
Регионални центар за таленте Београд